

kunde gøre, at Lovforslaget §§ 3 og 4 ikke skulde være fuldkommen rigtige og brugbare. Vædringsforslag under Nr. 18 anser jeg for ganske uforuødent, det er Reglen om, at der ikke maa gives Naturalhjælper. Saa kommer jeg til Vædringsforslag under Nr. 20, som det ærede Medlem ønskede nærmere at høre Ministerens Udtalelse om. Der staar i Lovforslaget: „Saalænge hans Forhold blive uforandrede“, og det ærede Medlem vil have, at der skal staa: „Saalænge han fremdeles er trængende“. Ja, det er ganske vist Tanken, at han fremdeles skal være trængende til Understøttelse, og at hans Forhold ikke ere væsentlige forandrede. Men jeg kan ikke se rettere end, at den Redaktion, som er givet i det paagældende Tilfælde, er fuldstændig fyldestgørende. Hvis Anvendelsen ikke var lagt i de vedkommende Kommunalbestyrelser's Hænder, vilde jeg være enig med det ærede Medlem i, at saa burde man vistnok vælge en anden og skarper Redaktion, men jeg anser det, som jeg allerede har udtalt udførlig overfor det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds ved første Behandling, for givet, at naar de vedkommendes Forhold ere uforandrede, beholde de paagældende, hvad de en Gang have faaet. Det er netop en af Lovens Hovedbestemmelser, og deraf følger, at da de have været trængende, naar de saa Understøttelsen, maa de fremdeles være trængende. Men hvis deres Formueforhold og hele deres Levedes Karakter forandre sig, maa Kommunalbestyrelsen kunne tage denne Sag op til nyt Skøn — Vædringsforslaget Nr. 21 synes der ikke nogen som helst Grund til at vedtage. Det hænger sammen med tidligere Bestemmelser i Lovforslaget om det ødsle, drifværdige og uordentlige Levede.

Endelig stilles der et Vædringsforslag under Nr. 25, som gaar ud paa at vende Forholdet om. Det forekommer mig nu dog, at dette er lidet heldigt og tiltalende. Jeg vilde bedre kunne forstaa, om man havde sagt, at der skal indføres en almindelig Regel om, at der kunde appelleres i alle Tilfælde; det vilde have været en Tanke, som var mere berettiget.

Der er dernæst stillet nogle Vædringsforslag af 3 ærede Medlemmer her i Salen. Vædringsforslaget Nr. 2 til § 2 gaar efter mit Skøn i det væsentlige ud paa at udflette alle de Garantibestemmelser, som nu ere indfattede i Loven, idet det, der her kræves, jo er et saadant Minimum, at det giver saare liden Betryggelse for, at vedkommende bør falde ind under Loven, naar den skal kaldes en Lov om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende udenfor Fattigvæse-

net. Derfor kan jeg ikke tilraade at vedtage dette Vædringsforslag. — Dernæst kommer der under Nr. 17 et Vædringsforslag, som ogsaa strider mod Lovens Princip. Det gaar ud paa, at der fastsættes bestemte Tilskud — det vil sige paa en vis Maade bestemte Tilskud — idet der først skal stannes over, hvad vedkommende vilde behøve, hvis det var Fattighjælp, han fik, og dernæst skal der tillægges, hvad der kan komme til af Statsunderstøtte. Vortset fra, at Statunderstøttelsen ikke lader sig beregne absolut forud, i hvert Fald ikke i alle Tilfælde, er det jo et Forslag, som strider ganske mod Tanken i Lovforslaget, der jo netop gaar ud paa, at vedkommende skal have det fornødne. Det 2det og 3dje Stykke af Vædringsforslaget gaar ud paa, at det skal være en ubetinget frivillig Sag at gaa ind i de vedkommende Høyer. Naar man taler saa meget om disse Høyer, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at der staar i Lovforslaget: „særlig dertil bestemte Høyer“, og der kan dog virkelig være Tilfælde, hvor man ikke ubetinget kan gøre det afhængigt af, at vedkommende samtykker; jeg indrømmer forøvrigt, at i Almindelighed vil det gaa saaledes, at det vil være vedkommendes Dufte, som særlig kommer i Betragtning. Men hvis der for Eksempel er Tale om Født, som ere permanent syge og stadig ere længeliggende, og disse skulde saa i Sinde at sige: Vi ville ikke ind i Høyet, vi ville blive liggende i Hjemmet, da er det klart, at der vil paabyrdes ikke blot Sygehjælp og andre Ting, men stadig Vagthold hos den paagældende Person for offentlig Regning, og i dette Tilfælde vil det jo være baade i vedkommendes egen Interesse og i det offentlige Interesse, at han gaar til Høyet. Der er jo altid nogle Mennesker, som ikke for nogen Pris ville finde sig i at gaa ind i et saadant Høye, som er det eneste Sted, hvor de i Virkeligheden kunne blive godt og forvarligt forplejede under saadanne permanente Sygdomstilfælde. — Vædringsforslaget Nr. 24 kan jeg i og for sig ikke se nogen Grund til at vedtage. — Der er af de samme ærede Medlemmer stillet et Vædringsforslag om Titlen, som jeg ikke behøver at komme ind paa, og Vædringsforslaget Nr. 26 af det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgkreds (Tauber), der alene gaar ud paa en Vædring af Titlen, finder jeg ikke mindste Anledning til at udtale mig om.

3. Sags: Naar man staar overfor en fuldbyrdet Rendsgerning, er der ganske vist ikke megen Opfordring til at debattere, men det forekommer mig dog, at ved en saa af-